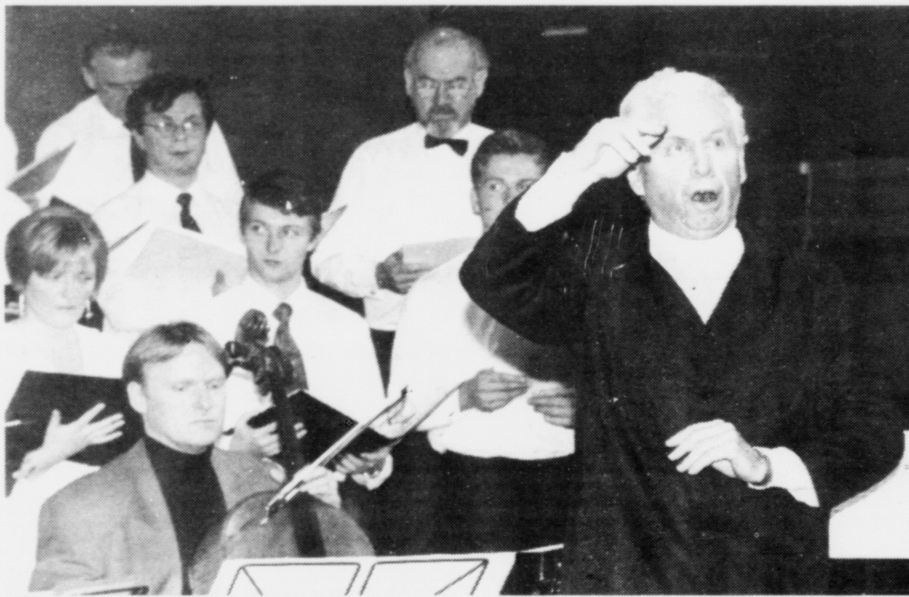

Hjartans tøkk Willi

-Vit vita væl, at heiðurin meira fellur okkum í lut at kunna telja teg sum heiðurslim í kórinum, men tað er okkara ynski, at tú tekur ímóti hesum takksemissymboli sum eitt íkast hiðani til ta tøkk, sum kórsangarar víða hava at bera tær segði Ólavur Hátún, kórleiðari m.a. í takkarrøðu síni til føroyavinin og kenda sveisiska tónleikaran Willi Gohl á konsertini í Norðurlandahúsinum seinasta sunnudag. Gohl varð kosin heiðurslimur í Havnar-kórinum.

Willi í essinum sum ikki einaferð. Mynd jan

Tað var nógv fólk samankomið til konsertina hjá Havnarkórinum og Willi Gohl seinasta sunnudag. Tey vóru ikki bert komin fyri at lurta eftir tí frálíka tónleikinum og sanginum, tey vóru eisini komin fyri at vera við til at heiðra henda sanna føroyavinin og fræga tónleikaran, sum Willi Gohl er.

Konsertin, sum sjálvandi hevði jóladám yvir seg og varð merkt takkarkvøðu til Willi Gohl, varð framúr góð. Hetta vildu fleiri áskoðarar vera við,

tá farið varð heimaftur eftir tveir sera hugnaligar og hugvekjandi tímar í Norðurlandahúsinum.

Skráin var fjølbroytt. Høvuðsverkið var jóla-kantantan hjá Bach við Havnarkórinum og kvar-tett. Kenny Sambleben á 1. violin, Annette Nielsen á 2. violin, Nikolaos Kap-nas viola og Jens Christian Gutesen, cello.

Har var so eisini solo-spæl við Nikolaos á violinini og Willi Gohl á piano. Willi Gohl spældi annars undir tí nógva, sum

varð á skránni m.a. solo-sanginum hjá Berghild Poulsen.

Ólavur Hátún stjórnaði eisini kórinum til jóla-kantatu, negro spirituales og øðrum lættari hugna-tónleiki. Samanumtikið ein sonnu frøi at hoyra hesi mongu fólkinu syngja og spæla.

Miðskeiðið í skránni nýttu Ólavur Hátún høvi at koma við eini takkarkvøðu til vinmannin og føroyavinin Willi Gohl, sum eisini fekk blómur og ein málning í

gávu frá kórinum.

Ólavur Hátún segði: Triáti ár eru liðin, síðan eg á fyrsta sinni upplivdi teg sum kór- og orkestruleiðara - á Europa Cantat stevnuni í Nevers í Fraklandi 1964. Sama var upplivingin í Namur í Belgia 1967 og í Graz í Eysturriki 1970.

Á stevnuni í Autun í Fraklandi 1973 høvdu vit í Havnarkórinum ta gleði at vera við í framfærslu av Skapanini eftir Joseph Haydn undir tínari leiðslu. Tú minnst kanska, at eg undir einari døgurðasam-komu greiddi tær frá okkara kórstevnuhaldum og mest í

Teir báðir vinirnir, Ólavur og Willi Gohl hálfsvestna

skemti spurdi teg, um tú kanska hevði hug at komið til Føroya einaferð at arbeiðt við kórsangarum her. Kløkkur, men glaður var eg, tá ið tú háltv á seinni ringdi og segði frá, at tú tað vardið skuldi til U S A og á heimvegnum kundi hugsað tær at lagt leiðina hendaðvegin.

Ikki sørt heitur um oyruni var eg eftir hesa samrøðu, tí eg hevði gjørt avtalu við teg um at koma higar at arbeiða við kórverki, sum okkara tónleikalív tá ikki enn var búgvið til. Til alla lukku fingi vit professionellann stuðul frá frændum okkara vestan hav, íslendingum, og minnlíg gjørdist henda Kórstevnin 1974 fyri okkum øll, sum vóru við.

Árið eftir, at vit høvdu fingið Norðurlandahúsið, høvdu vit aftur samband við teg, og tú legði tá ikki minni enn Beethoven-messu fyri okkum. Krevjandi, men stimbrandi hava tær uppgávur verið, sum tú eftursíðan regluliga hevur spent okkum fyri, og ógloymandi verða hesar tónleikauppliv-ingar standandi í huganum.

Mong munnu spyrja, hvussu tað ber til, at tónlistamaður av slíkum internationalum formati soleiðis afturvendandi tímar at vitja okkum her úti í Atlantshavi, ofta til umstøður, sum tú als ikki ert vanur við ella góð-tekur heima hjá tær sjálvum. Men eg veit, at fyri tær

er tónleikur meira enn lista-mannbrøgd í einari konsert-høll, at hann hevur breiðari perspektív, eini boð at bera ikki einans til tey fáu úr-valdu.

Tíðliga valdi tú tónleika-uppalingina til tín livsgern-ing, hetta at geva ungðóm-inum besta høvi til at ognar sær tey livsvirði, sum bert tónleikurin kann geva, tað at fáa tónlistina út til fólkið. Saman við vinmanninum Godtfried Wolters og øðrum góðum fólki hevur tú eisini verið ein hin idnasti í arbeiðinum við kórsangi at virka fyri sambandi og vinarlag millum tjóðir.

At vit her í Føroyum hava fingið so ríkiligan ágóða av tínum listamannasinni og almenmenniskjaligu hug-sjónum, tað eru vit mong, sum eru takksom fyri. Iva-leyst kundi eg í navni alra føroyskra kórsangara borið tær tekin um takklæti. Tað havi eg ikki myndugleik til; men vit í Havnarkórinum hava við hetta 20-ára høvið loyvt okkum ta avgerð at gera teg til heiðurslim í kóri okkara.

Vit vita væl, at heiðurin meira fellur okkum í lut at kunna telja teg sum heiðurs-lim í kórinum, men tað er okkara ynski, at tú tekur í-móti hesum takksemissym-boli sum eitt íkast hiðani til ta tøkk, sum kórsangarar víða hava at bera tær.

Willi fekk bæði blómur og klemm frá kórsangarunum

Her eru tey øll eftir frálíka konsert. Mynd jan